

Poveștile mele dragi

Ilustrații de Sybile și Marine Cazaux

A fost odată o fetiță tare drăguță. Era atât de drăgălașă, încât bunica sa, care locuia singură într-o căsuță din mijlocul pădurii, o adora și o copleșea cu o mulțime de cadouri.

Într-o zi, bunica i-a dăruit o frumoasă scufiță roșie și, pentru că aceasta îi venea foarte bine, toți locuitorii sătucului unde locuia fetița au început să îi spună Scufița Roșie.

Într-o dimineață, mama sa a pregătit niște prăjituri delicioase și i-a zis fetei:

– Du-te și du coșul acesta cu bunătăți bunicii tale, care e cam bolnavă, dar ai grijă să nu te abați din drum!

– Stai liniștită, mămico, voi merge pe cel mai scurt drum,
a răspuns fetița.

Pentru aceasta însă, trebuia să treacă prin pădure.

Tot mergând așa și cântând împreună cu păsărelele,
Scufița Roșie s-a afundat tot mai mult în pădure, fără să știe
că niște ochi vigilenți îi urmăreau fiecare pas.

Deodată, un cap s-a ivit din spatele unui copac. Era lupul!

– Bună dimineața, drăguță domnișoară! Unde
ai pornit așa devreme?

Scufița Roșie, care nu mai văzuse niciodată
un lup, i-a răspuns politicos:

– Merg în vizită la bunica.

– Așa, deci, a spus lupul mioros, și bunica ta locuiește departe?

– Nu, nici vorbă, a răspuns Scufița Roșie, stă chiar în căsuța de la marginea pădurii.

Lupul a însoțit-o o bucată de drum, după care a luat-o pe altă cărare, scuzându-se politicos că trebuie să ajungă în altă parte.

„Hm”, și-a zis el în timp ce se îndepărta. „O s-o iau pe scurtătură ca să ajung mai repede la casa bunicii. O voi mânca întâi pe ea, apoi pe fată... Ce ospăț va fi!”

Așa cum era de așteptat, lupul a ajuns primul la casa bătrânei.

– O, va fi mai ușor decât m-aș fi așteptat, a mârâit el mulțumit, în timp ce privea pe geam înăuntru. Se pare că doarme.

Apoi, încet, a trecut pe sub fereastră și s-a apropiat de ușă.

– Cine e acolo? a strigat bunica.

– Eu, sunt bunico, Scufița Roșie, a zis lupul cu voce pițigăiată.

– Apasă pe clanță și intră, a zis bunica.

Ușa s-a lovit de perete și lupul s-a aruncat asupra bunicii, înghițind-o pe loc. Apoi, pe jumătate sătul, ticălosul s-a așezat pe marginea patului.

– Acum e rândul micuței! a zis el. Să mă grăbesc, că imediat trebuie să sosească!

– Ia să văd eu ce găesc în dulapul de haine! Îmi trebuie o bonetă și o cămașă de noapte! O, n-arăt deloc grozav, parcă aș fi o babă, dar măcar am aerul unei bunici veritabile.

Chiar atunci Scufița Roșie s-a apropiat de casă. Lupul a zărit-o pe fereastră și s-a grăbit să se bage în pat.

Fetița a ciocănit la ușă, întrebând cu glas tare:

– Bunico, ești acasă? Sunt eu, Scufița Roșie, nepoata ta. Ți-am adus prăjituri și un borcănel cu unt.

– Da, draga mea, sunt acasă, a venit răspunsul. Apasă clanța și intră!

„Hm, ce voce ciudată are bunica azi!”, s-a mirat fetița. „Pare să fie răgușită.”

Apoi a deschis ușa și a intrat.

